

Ottjártamkor épp egy alacsony, de zömök, sötét arcú főnök ordinaré módon üvölt a 130 kilós, kidobólegény-szerű fickóra, mert az nem tudja, honnan kell felnyitni a motorháztetőt. Az pedig csak néz maga elé kiábrándultan, a merev kormányt markolva szorosan, s bambán mondja magának: „Păi și ce dacă, păi și ce dacă nu știu?”. A palántákhoz még annyira sem értenek, mint az autókhoz, **csak kereskedők, nem ők termelték.**

Szakemberek véleménye szerint lutri tőlük vásárolni, nem egészen biztos, hogy az ember azt kapja, amit vásárolni szeretne. Kérsz egy csípős almapaprikát? Tessék, nyomja a kezébe. Egy ökörszív paradicsomot? Tessék! Az esetleges átverésre pedig csak nyáron-ősszel, a termés beérésekor jössz rá, mikor már nincs, kihez menj panaszkodni, épp valahol máshol árulnak épp valami mást.

Igaz, a veszély nem akkora, mint a gyümölcsfáknál, egynyári növényekről lévén szó, jövőre lehet mást ültetni. Nem jár ezzel senki úgy, mint az az ismerősöm, aki negyven éve próbál batul gyümölcsfát ültetni a kertjébe, vásárolt a piacról már vagy huszat, és abban reménykedik, hogy az elmúlt években vásároltak közül, amelyek még nincsenek termőre fordulva, lesz legalább egy batul, mert a régebben ültetettek közül egy sem az.

Nem mernék megesküdni, hogy a déli testvéreink is hasonló alapon árulnak palántákat,

de nem is akarom kipróbálni.

Mi eddig főleg kertész barátainktól szereztünk palántákat, s amit nem sikerült tőlük, azt a piacon helyi termelőktől vettük meg. Tudom ajánlani a tejtermékes részleg előtt, az 1-es számú parcella környékén ámuló kopaszra nyírt embert. Úgy ismerik a piacon, mint „**a bolgár kertész**”, becsületes neve talán Boti, de ebben már nem vagyok biztos.

A tőle vásárolt palánták még eddig mindig azt teremték, amit mondott, soha nem vert át, palántái edzetek, a mi klímánkhoz szokottak voltak. Bizonyára más megbízható termelő is van a piacon, általában a helyi árusok tudják, kitől érdemes vásárolni.

Hajrá! Kertészkedésre fel!